ALEXANDRU CANTACUZINO

CUM SUNTEM

EDITURA „CURIERUL", SIBIU. 1937

ALEXANDRU CANTACUZINO

CUM SUNTEM

EDITURA „CURIERUL" SIBIU 1937

Sunt oameni, cunosc câţiva, cari, fără să vrea, au cugetarea şi cunoaşterea hotărnicite şi micşorate de frecventări, deprinderi şi învăţături neverificate. Aceşti oameni ne întâmpină pe noi, naţionaliştii porecliţi extremişti, cu fraza: „toate sunt frumoase la D-voastră, dar eu nu aprob violenţa şi ura".

Fiind corecţi vom mărturisi:

1. Faţă de plămada simţirii şi sufletului românesc din vremea noastră, propovăduim violenţa.

2. Nu aprobăm ura.

Admitem violenţa. Nu sub forma de mijloc brutal şi material de transformare a stărilor de fapt în Statul Român, dar ca metodă de educaţie naţională şi ca remediu pentru a stârni virtuţile inimei româneşti şi a stârpi cusururile atavice ale firii noastre naţionale.

Am mai afirmat această convingere: firea Românilor de acum este sluţită de câteva cusururi cari macină puterea Neamului nostru de a înainta spre mărire şi de a se înălţa spre culmile istoriei.

Printre aceste cusururi sunt: îngăduinţa, repulsiunea pentru sforţare, pasivitatea în reacţiuni, resemnarea, moliciunea, iertarea, slăbiciunea memoriei.

Nu mă tentează însă tactica lui Trotzki preconizând lovitura de forţă a unei minorităţi instruite cu dibăcie, cu lipsă de conştiinţă şi feroce hotărâre.

Eu admit violența, nu spre a realiza un rezultat material momentan în fapte, ci vreau să dobândesc o tradiție nouă de simțire și să schimb una veche.

Vreau mai presus de toate schimbarea omului român. Numai urmând acestei răsăriri a unei noui fĕpturi românești, vedem o renaștere minunată a nației noastre.

Violențele noastre dacă au erupt în vremi de exasperare, din firea unui legionar, când se simțea sugrumat de o furtunoasă și dreaptă mânie, au fost totdeauna fapte gratuite fără profit sau răsplată, fără utilitate pentru făptuitor.

Din potrivă.

Este deci o deosebire flagrantă între pozitia noastră și tema comunistă care cere lovitura strategică pentru a prinde puterea în Stat și a determina schimbarea forțată și violentă a societății mai întâi — și a omului după aceia.

Persoane cu prejudecăți, oameni puțini pregătiți, îndopați cu unele cunoștințe rău mistuite, ne dojenesc: Creștinismul este religia blândeții, a milei și a iertării. Ea poruncește să ne iubim dușmanii și asupritorii; să ne ducem Crucea, după pilda Mântuitorului, până la capătul drumului pe Golgota — și ne vom mântui.

Noi nu credem că această tălmăcire este cea adevărată a inimei Mântuitorului.

Dar nu vom intra în controverse teologice. Mai cu seamă nu cu proștii.

Ne îngăduim însă o întrebare: cum se face că tocmai cei care vor să apară drept cei mai intransigenți apărători ai Creștinismului, susțin exact teza în

temeiul căreia comuniştii îndeamnă la dărâmarea bisericilor cu dinamite şi la nimicirea credinţei creştine.

Comuniştii strigă la fel: Creştinismul e o religie pentru infirmi; Creştinismul încurajează robia şi favorizează societatea burgheză în care sunt strivite sub exploatare clasele muncitoare. Creştinismul predică ascultare şi supunere stăpânirii chiar când este abuzivă. Creştinismul nu făgăduieşte dreptate decât în viaţa viitoare iar pe pământ: răbdare, resemnare şi suferinţă fără cârtire.

Aceasta este tălmăcirea comunistă a religiei creştine. Aceiaşi temă, ceva mai puţin accentuată, o aflăm la impozanţii critici ai violenţei naţionaliste.

A atribui Creştinismului virtuţi scornite cu exagerare şi rea pricepere, cari servesc drept argumente convingătoare spre a doborî credinţa creştină în inimile oamenilor, acest singur fapt descalifică pe criticii noştrii.

Pe noi însă nu ne-ar supăra dacă ar fi fost conceput în adevăr de Mântuitorul acest sens de blândeţe necugetată şi de iubire fără discernământ al Creştinismului.

Nu ne nemulţumeşte şi nu ne stânjeneşte de fel, deoarece noi nu spunem că în unele împrejurări, violenţa pe care suntem constrânşi să o întrebuinţăm noi, nu ar fi un păcat după religia creştină.

Susţinem însă că este un păcat necesar, făcător de bine, răsturnător de nedreptăţi.

Dacă li s'ar fi făcut educaţia violenţei strămoşilor noştri, asupriţi de Unguri şi celor asupriţi de Ruşi şi celor asupriţi de Turci şi Levantini, ne-am fi răsculat şi ne-am fi exaltat şi noi printr'o revoluţie a noastră – în care Românii ar fi sângerat şi s'ar fi purificat –;

am fi ieşit poate cu o sută de ani mai curând din viaţa vegetală a unei colectivităţi dispreţuite şi iobăgite; ne-am fi ridicat pe treapta naţiilor neîncovoiate şi războinice, respectate, temute şi creatoare, încă de pe timpurile când Napoleon I-iu, la începutul secolului al 19-lea, favoriza constituirea statelor naţionale.

Stau şi îmi închipui cum ar fi reacţionat o fire de legionar în faţa capugiului împărăţiei Otomane, împuternicit să vină să taie capul Voevodului Ghiaur, chiar în reşedinţa Domniei Române.

Istoria Românilor este un deşert uscat, în care din păcate, sunt descurajator de puţine izvoarele de violenţă trebuitoare pentru a îndestula însetarea naţiei noastre istovită de atâtea veacuri vitrege.

Binecuvântate, slăvite şi creatoare de datini să fie violenţele singuratice şi falnice ale lui Horia, Cloşca şi Crişan, ale lui Tudor Vladimirescu şi Avram Iancu.

In ţara noastră, abuzul nu avea frâu, nu întâlnea margini. Nici conştiinţa stăpânitorilor şi nici unanima şi solidara revoltă a supuşilor, — nu s'au ridicat să pună hotar arbitrariului şi infamiei.

Generaţia noastră a înţeles şi a simţit că este misiunea ei să pună acest hotar şi l-a pus; a pus în drumul făptuitorilor de fără de legi, de vânzări de neam şi de trădători, teama de a fi ucişi.

Misionarii acestei generaţii cari au ridicat această stavilă binefăcătoare, au dăruit neamului român drept jertfă viaţa lor pământeană şi au sacrificat poate şi veşnicia lor de odihnă în fericire dincolo de mormânt.

Cine oare va cuteza să ne înveţe că dreptatea Dumnezeească va nesocoti în cântar binele făcut atâtor

tinere vieţi româneşti care de acum înainte, au să crească apărate de vrăjmaşa vânzare a credinţei, liberate de jupuitoare prigoniri şi ferite de multe răutăţi şi rele înăbuşite în germeni?

Numai cei care sunt părtaşi în rea credinţă, vor trage drept concluzie că fiecare dintre noi nu mai este legat să caute mântuirea sa după învăţăturile Domnului şi se poate urmări mântuirea României prin orice fapte şi purtări necreştine.

Eu zic Legionarilor: purtaţi-vă după cum simţiţi că vă cheamă Christos Dumnezeul şi vă învaţă să vă mântuiţi sufletul.

Voi însă care aveţi un suflet croit peste obişnuita măsură, nu daţi înapoi dela îndeplinirea unei slujbe care ajută la mântuirea neamului, fie această slujbă un păcat creştin.

Poate slujitorii Domnului nu vor voi sau nu au dreptul să vă ierte pe pământ; dar încredeţi-vă în milostenia lui Dumnezeu în ceruri spre a vă deslega de păcate.

Ce uşoare sunt teoria şi sfatul: „Fiţi Dumneavoastră sfinţi şi încrucişaţi-vă mâinile în rugăciuni; cădeţi în genunchi cu gând de umilire spre iertarea păcatelor acelor care vă greşesc. Aceasta, de câte ori noi făptuim o fără de lege".

Cred că este greşit acest fel de a înfăţişa poruncile Dumnezeeşti deoarece chiar aceasta este falsa atitudine creştină acceptată şi întreţinută de duşmanii Mântuitorului; iar o asemenea simţire, sădită în inimile creştine, duce la prăbuşirea Creştinismului şi a Bisericii şi la izbânda tactică a spiritului satanic.

* * *

Aci e timpul să punem o întrebare de o grea însemnătate: este sfinţenia singura — şi întotdeauna cea mai doveditoare de duh creştin şi de Christos Domnul nostru cea mai bine privită — metodă spre a dobândi viaţa veşnică?

Cred cinstit că nu.

Cum ar creşte mare şi liberă, cum ar dăinui, cum s'ar apăra în lumea pământeană, o naţie cuprinzând o mare proporţie de sfinte şi sfinţi sau chiar numai de monahi şi de călugăriţe?

S'ar putea răspunde: va vieţui din mila şi sub paza lui Dumnezeu.

Nu este destul. Ocrotirea Domnului nu va înlocui niciodată vrednicia noastră. Dumnezeu ne cere două feluri de vrednicii: vrednicia pământeană şi vrednicia cerească.

Vrednicia naturii noastre şi vrednicia spiritului.

Pâinea noastră cea de toate zilele trebuie, fiecare dintre noi cât şi naţia noastră, să o cucerim şi să o merităm: sub oblăduirea Dumnezeească, da — dar şi cu silinţa cu lupta şi încordarea noastră.

Să presupunem că o naţie are gândul trândav de a se descărca asupra providenţii de grija şi răspunderea viitorului ei, pentru nu a trăi decât în extaz spiritual. Această naţie ar fi decis să renunţe la dureroasa opintire a luptei pentru existenţă, la încleştarea uriaşă pentru a purta spre înflorire destinul care i-a fost încredinţat şi ar vrea ea singură să-şi conceapă, să-şi însemne o soartă după mintea şi după comoditatea ei.

Credeţi că Dumnezeu ar înlesni acest capriciu, această nesocotire a gândurilor, a prevederilor şi a rânduelilor sale.

„Naţiunile nu sunt ceeace gândesc ele, dar ceeace cugetă Dumnezeu despre ele în veşnicie".

Dacă naţiunile sunt înfăptuiri cu destin statornicit de puternicia Cerească, trebuie să acceptăm calea care duce la desăvârşirea acestui destin.

Nici o făptură, nici o vietate, în ordinea vegetală sau animală, nu s'a putut desvesmânta de severitatea, de neînduplecarea rostului ei; la fel naţiunile nu pot, fără a fi condamnate, renega ceeace sunt şi ceeace au datoria să cultive spre o suverană rodire.

Avem datorinţa să cultivăm în noi germenul viril, slujind la împlinirea menirei noastre şi la creşterea noastră către înflorire şi rod.

Sfinţenia e un mijloc de a se înălţa în ceruri, dar este un mijloc cu întrebuinţarea mărginită şi rezervată, de care neamurile sunt oprite a se folosi. Nu a fost îngăduit, nici scris, să fie neamuri sfinte şi nu vor fi.

Lor le este hărăzită o cale mai primejdioasă şi mai aspră de mântuire.

Dacă sfinţenia nu este unica linie de mântuire şi nu este, deoarece veţuim într'o lume satanică, dovedim că e o altă linie care duce la învierea neamurilor, e linia eroismului.

Fundamentul moral al raporturilor creştine, fie între oameni fie între naţii, nu va fi iertarea şi îngăduinţa, decât în cazuri excepţionale, nu va fi nici forţa, ci onoarea şi iubirea.

„Iartă-i că nu ştiu ce fac" este o morală puţin prielnică de utilizat în viaţa statelor.

Nesocotirea realităţilor şi a formelor istorice şi o exclusivă preocupare contemplativă şi spiritualistă aduc con-

secințe vătămătoare în lumea oamenilor, deoarece opresc desăvârșirea și realizările spiritului eroic revoluționar și a geniului național cari împodobesc ființa omului.

Iar nația care practică o asemenea purtare cade pradă lesnicioasă a colectivităților îmboldite de simțuri animalice și diavolești întrucât aceste abdicări întrețin și ascut capacitatea de dominație și de exploatare a unor seminții împotriva altora.

Neînsoțite de puterea eroică, blândețea, smerenia, iertarea, seacă rodnicia și independența Bisericii și forța ei de a răspândi lumina.

Exemplul unei țări spiritualiste și contemplative la exces sunt Indiile. Deaceea vedem atâtea milioane de oameni mulțumindu-se, sub constrângerea unei soarte dușmane, cu o fărâmitură de viață nedemnă de o creatură a Dumnezeirii.

Intrebarea lămuritoare este: Poate fi învățătura creștină o metodă de înfrângere a vredniciei în creație, un procedeu de amorțire, de morfinizare a forței de viață a omului?

Așa este, spun comuniștii. Deci Creștinismului este o înșelătorie.

Toți cei care conlucrează la înfățișarea unui creștinism beteag, schilodit și vlăguit, se însoțesc cu vrăjmașii lui Christos și ajută la izbânda acestora, înstrăinând credința în Dumnezeu de adâncimile sufletești ale neamurilor.

Aceste disecții vor părea zadarnice — unora —. Dar nu sunt.

Viața unei societăți se modelează după imaginea metafizică și etică pe care omul și-o făurește despre om.

Iată două chipuri potrivnice: Omul Evului Mediu; Omul Renaşterii.

Citez un cugetător francez: Omul Evului Mediu căuta toată puterea sa în Dumnezeu. Omul Renaşterii caută toată puterea sa în Om.

Amândouă atitudinile sunt falşe.

Evul Mediu a trebuit să se sfârşească în Renaştere; Renaşterea s'a descompus dând naştere jacobinismului, marxismului, bolşevismului.

Omul are să-şi caute puterea în Dumnezeu, dar şi în El.

El nu va fi nici rivalul lui Dumnezeu, dar nici un parazit al Dumnezeirii.

Iată ce au înţeles revoluţionarii naţionalişti din zilele noastre.

Suntem deci credincioşii îndrumărilor creştine când dăm legionarilor o creştere de eroi, iar nu de sfinţi.

* * *

Suntem constrânşi în unele împrejurări, să alegem între două căi:

Calea mântuirii sufletului nostru sau calea mântuirii neamului român.

Nu îmi recunosc nici o autoritate în a tălmăci înţelesul dogmelor creştine, dar simţirea mea religioasă mă îndritueşte să cuget că inima Mântuitorului îşi doreşte în deosebi drept cerească mângăiere, mântuirea unei cât mai numeroase obşte de oameni.

Mântuirea singulară a câte unui suflet îi este plăcută, dar nu e o bucurie desăvârşită.

Inspiraţi de această simţire, nu credem să greşim, când le arătăm legionarilor drept ţel suprem în viaţă: mântuirea neamului român.

Mântuirea neamurilor, — săvârşindu-se următor unei direcţii şi unei îndrumări sanctificate de Dumnezeu — înseamnă mântuirea însăşi a omenirii şi totodată înălţarea şi biruinţa Bisericii.

Aşa vedem noi.

Am să vă mărturisesc o convingere a mea:

Omul nu-şi poate dobândi mântuirea, nu se poate învrednici de fericirea veşnică numai el singur. Fac excepţie cazuri izolate.

El se mântueşte laolaltă cu semenii săi. Bineînţeles dacă merită.

E mai plăcută în ceruri, e mai mângâetor primită mântuirea unui om, dacă nu profită numai fiinţei lui, ci luceşte sclipitor, împrăştiind caldă lumină, alungând din mulţimi de suflete chibzuirile materialiste şi atrăgându-le să se mântuiască şi ele.

Un suflet e cu atât mai iubitor de Christos, cu cât dealungul trăirii sale pământene, precum şi în viaţa sa fără trup, îşi întregeşte mântuirea lui cu mai mari comori de credinţă ale altor suflete mântuite.

O mare putere sufletească nu se poate odihni, nu se poate legăna în bucurie, rămâne încleştată, închircită în nădejdile ei, cât nu vede răsbind lumina mântuirii în sufletul naţiei din care s'a înălţat.

In visurile mele îmi apare legea sufletelor mântuite ca şi cum s'ar asemăna legilor de constituire şi de gravitaţie ale stelelor.

Imi închipui în ceruri un suflet mântuit formând sâmburele unei nebuloase; pe lângă acest nod de polarizare vin de se adaugă alte suflete, şi dau naştere împreunate unei stele, care împrăştiind lumină şi

atracție, se mărește cu încă multe suflete ce se suie în ceruri; și așa apare, în depărtate înălțimi, o fermecătoare constelație de suflete mântuite, cari revarsă peste inimile noastre, raze de balsam și împăcare.

Copiii noștri legionari vor tresări de bucurie privind și iubind constelația scânteetoare, falnică și ocrotitoare a tuturor sufletelor mântuite ale nației române.

Transcriem, în rândurile cari urmează, gândirea unui mare cugetător creștin, Denis de Rougemont. El își pune o întrebare, care este cu desăvârșire esențială: să schimbăm viața sau să schimbăm omul.

„Schimbarea omului, dacă se îndeplinește în înțelesul total al Evangheliei, nu se poate exprima decât printr'o faptă a creștinului împotriva Lumii în forma sa prezentă și în folosul lumii renăscute potrivit Făgăduinței".

„Nu numai că omul învrednicit în Christos devine schimbător de lume — sau de nu, nu s'a învrednicit în Christos — dar încă nici o schimbare a formei actuale a lucrurilor care n'ar fi efectul unei creștinări a oamenilor, nu va fi în privirea creștinului decât o reformă fără mare urmare".

Aceasta poate părea scandalos. Totuși Evanghelia este formală: „Ce ar folosi omului să câștige lumea dacă și-ar pierde sufletul".

Ce ar folosi omului astfel cum și-l închipuie creștinul, să salveze viața sa materială și morală, să scape de război, de mizerie, de asupriri, dacă nu cunoaște sau nu primește *singura dovadă de mântuire.*

Atunci dacă te-ai învrednicit în Christos, ai să lași lumea în paza Domnului, și războaele să se deslănțuie, muncitorii fără de lucru să moară de foame? Nu.

„Voi înfăptui — însă nu pentru lume și nu pentru a salva un bun pământean, *dar pentrucă mă știu răspunzător personal de dezordinea răspândită. Voi făptui din recunoștință față de Dumnezeu care m'a schimbat*".

Reiese deci în evidență că omul duce răspunderea răului din lume. El nu poate lepăda această sarcină cu apăsarea căreia Dumnezeu l-a încărcat.

El poate să anuleze răspunderea sa tămăduind răul; nu se poate desface și desolidariza de vinovăția semenilor săi; el nu poate rupe lanțurile solidarității în păcat și singur să se aline în fericirile eterne.

Convingerea mea este că această obștească mântuire trebuie să se împlinească în unitatea mărginitoare a unei nații.

Eu, suflet de român, mă voi mântui laolaltă cu sufletele Românilor, cu sufletul nației române.

Păcatele Românilor apasă asupra mea, păcatul meu asupra lor.

Răscumpărarea păcatelor conaționalilor săi, este cea mai nobilă și mai încovoitoare misiune dăruită omului.

Odată ce a binecuvântat închegarea și creșterea neamurilor și le-a dăruit fiecăruia și neamului român o menire și un destin, preconcepute în armonia scopurilor Dumnezeești, Dumnezeu a sfințit datoria Românilor de a iubi misiunea cu care ei au fost împodobiți, datoria de a săvârși în lume, ceeace e sorocit să fie săvârșit prin faptele lor și datoria de a se mântui laolaltă cu obștea românească.

Pe această linie de înțelegere a datoriilor creștine, poate fi dărâmată critica comunistă care se afirmă în chipul următor:

— Activitatea de prim ordin a omului comunist este producția economică, care potrivit metodelor comuniste, va schimba și ferici omenirea.

— Ocupația supremă a omului creștin este de a se mântui, de a merita o viață mai bună, dreaptă și veșnică în depărtările amăgitoare de dincolo de moarte, pe când în obida zilnică, aci jos pe pământ, omul nu este liber să schimbe nimic prin forța sa; doar să aștepte compătimirea stăpânilor săi milostivi, sau înduioșarea inimilor împietrite cari se îndulcesc lacom din toate bunătățile. Să rabzi până ce, la priveliștea suferințelor tale nedrepte și resemnate, se vor rușina fețele îngrășate și sătule ale celor care viețuiesc din samavolnicii.

Acestea sunt temeiurile de critică ale metafizicei marxiste-comuniste!

Răspundem: Sunt neadevăruri. Pe ele se institue domnia despotică a falsului.

Indeletnicirea și grija superioară a creștinului legionar este de a-și servi neamul; de a mângâia și vindeca rănile și durerilor Românilor, de a împărți frățește împreună munca datorată de toți, de a păstra pentru fiecare Român, după merit, binefacerile și comorile românești, de a duce împreună, fără iertare, fără bunătate și fără blândețe, bătălia împotriva celor care vrăjmășesc pe Dumnezeu și împotriva tuturor acelora cari dușmănesc românismul, destinul nostru, sănătatea, deșteptarea și aptitudinile la glorie ale Nației noastre.

Astfel laolaltă să pedepsim răul și să-l împuținăm, să închinăm silințele noastre unite spre înălțarea nației

în luminişul de glorie ce îi este hărăzit; tot împreună să ieşim din păcat şi din nedreptate, îndreptându-ne spre mântuire.

Aşa simt şi judec eu pe plan creştin.

* * *

Să judecăm însă şi pe plan practic lumesc.

Trăim în momente însemnate de istorice schimbări în structura societăţii omeneşti.

Să cercetăm mijloacele ce s'ar oferi Românilor de a cuceri o altă soartă, de a-şi făuri un chip împărătesc.

Eu spun: singurul mijloc de schimbare este: revoluţia.

La ce pot servi metodele evolutive când sunt întrebuintate de oameni din timpuri învechite, cu suflete încătuşate de teamă, nepregătite pentru îndrăzneli; oameni având mintea strâmtorată şi îngreunată de cunoştinţe şi obiceiuri decăzute.

Metodele evolutive au dat rezultate numai când au fost folosite de naţiuni cari aveau conştiinţa lor naţională deja anterior formată în zguduiri revoluţionare.

Sunt ţări în care un şir de revoluţii au dat naţiei cârmuite conştiinţa puterii sale şi o neînduplecată mândrie; şi au dăruit stăpânirii totodată: o înţelepciune şi o amintire. O înţelepciune care tempercază şi frânează abuzurile, prin certitudinea că îngăduinţa şi răbdarea norodului au o margine nu chiar aşa depărtată. Şi o amintire: aceea a înspăimântătoarelor timpuri pătimite când s'a călcat peste această margine.

In aceste ţări duritatea şi densitatea corpului naţional, educaţia cetăţenească veche şi bine încercată

a simţirii de neam, facilitatea mijloacelor de cunoaştere şi comunicare, îi permite norodului, când s'a pătruns de un deziderat necesar, să se închege într'un bloc care să poată orândui şi comanda, prin metode de tranziţie, biruinţa simţirii sale şi ascensiunea socială lentă şi cruţătoare a gândurilor sale şi-a oamenilor chemaţi să le înfăptuiască.

La noi totul este diferit. Nu avem conştiinţa cetăţenească de a fi Români. Nu avem, cei mai mulţi dintre noi, acel imbold de demnitate, de neşovăitoare preţuire a calităţilor de cetăţean român, care te-ar face să ridici sus privirea şi fruntea.

Săteanul român, fie el din Ardeal, din Basarabia sau din Muntenia, ştie că e Român fiindcă vorba sa, legea lui bisericească şi datinele sale sunt româneşti, cum şi Francezul până în 1879 se ştia francez fiindcă vorbea franţuzeşte şi era supus unui Rege francez.

Insă Românul nu este cu desăvârşire conştient de participarea sa la viaţa suverană a unei colectivităţi cu destin superior ursitei sale vremelnice.

El nu se simte titularul cu răspundere al unui rost, al unei datorii şi al unui drept, ca parte a unei obşte nemuritoare, a cărei grijă şi mândrie trebuie să le poarte alături de toţi ceilalţi semeni ai săi.

Fiecare Român lasă România în grija altora.

Acest simţimânt al valorii cetăţeneşti, acea conştiinţă de a trăi în veşnicie o soartă nedespărţită ce se cere împlinită în ecumenicitatea românească, este altceva decât lealismul faţă de Coroană, ori fidelitatea pentru cutare cârmuire sau formaţiune de Stat.

Flacăra acestui simţimânt nu se aprinde decât într'un cuptor revoluţionar.

Adevărata conştiinţă a eului german s'a făurit prin revoluţia hitleriană. Până atunci puteau fi făcute proiecte şi socoteli asupra unei desmembrări a Reich-ului german, de pildă o separare consimţită a Bavariei de corpul german. Acum nu se mai poate.

Tot aşa în Italia, conştinţa demnităţit eului italian rezultă din revoluţia mussoliniană.

E necesar acest foc, această căldură supremă pentru a încălzi sufletul unei naţii. La această temperatură sentimentele moi şi mici vor fi prefăcute în sgură şi va fi purificat şi se va vârtoşi metalul curat al eului naţional desinteresat.

Deci porunca noastră, consemnul nostru este înainte de orice: Revoluţie — Revoluţie în două acte: revoluţionarea sufletului şi revoluţionarea stărilor sociale şi economice.

La invitaţiunile linguşitoare de împăcare, noi cu liniştea unei credinţe înfipte în sângele nostru şi cerută de vrerea unei ţări flămânde de dreptate, răspundem cu tenacitate, răspundem fără oboseală şi fără cruţare: înviere, revoluţie.

Unire vrem; dar unire în sănătate şi curăţenie morală; unire după operaţie, după stârpirea membrelor veştede şi cangrenoase.

Nu unire într'o turmă dusă de milogi şi de schilozi.

Această înviere nimic nu o va mai putea amâna.

Este ceasul ales de Dumnezeire pentru creşterea şi desvoltarea naţiunilor. Sau ne desvoltăm în putere, smulgând depe noi corsetul deformant al moravurilor

bătrâneşti, sau creştem strâmb cu un corp rahitic, dispreţuit şi sortit rosturilor inferioare cari cad în sarcina strâmbăturilor naturii.

Legionari, vindecaţi, prin voinţa voastră debilitatea, toropeală şi somnul sufletesc; vindecaţi bolnăviciosul complex de flexibilităţi ale naturii româneşti; rezistaţi furtunii, înfigeţi în voi o bară de oţel care să înfrângă orice voinţă de a o îndoi.

Fiţi fericiţi şi împăcaţi chiar dacă trupurile voastre vor fi sfârtecate în bucăţi. Vor rămâne săpate în glia ţării pătimirea voastră şi revoltătoarea răstignire a atâtor vieţi însetate de vis legionar. Durerile voastre vor exploda chiar îngropate sub palate de beton şi sub marele sgomot înstrăinat al actualităţilor şi al chiverniselilor grăbite şi va dăinui, întipărită pe bolţile glorioase ale cerului românesc, privirea voastră nestrămutată, oglindind vedenia zărilor revoluţionare.

Deci, revoluţie.

Care este tactica, strategia revoluţionară ce se îngemânează stării Românilor în epoca în care trăim.

Intâi, trebuie bine ştiut că metodele romantice ale luptelor pe baricade şi ale agitaţiunilor sgomotoase nu se mai pot susţine.

Sunt hotărâtoare mijloacele militare technice de apărare de cari dispune minoritatea care sprijină guvernul.

Coborârea în stradă a masselor trebuie să fie mult mai prudentă ca odinioară. Mijloacele de represiune şi de intimidare fiind acum mult mai puternice la dispoziţia Cârmuirii.

Nu trebuie dat prilejul să le exercite, exemplificându-şi forţa prin demonstraţii de severitate.

Ca să devină conştientă de forţa sa, naţiunea trebuie odată să se fi folosit de voinicia ei, în biruinţă. Să aibă în sânge amintirea desfrâului forţei sale, ca să ştie să şi-o disciplineze prin propria ei voinţă.

Pentru noi revoluţia este un fapt care nu se confundă cu lovitura de stat.

Schimbarea unei cârmuiri, a unui domnitor, a unei caste, a unei clici, prin altele, este o lovitură de stat şi schimbă faţa, aspectul exterior al puterii în stat.

Revoluţia legionară, deşi va însemna o nouă repartizare de bogăţie şi o schimbare de titulari ai cârmuirii, este înainte de toate o noutate în simţire, în gândire.

In revoluţia ce o pregătim noi, noutatea este mentalitatea noastră eroică în opunere cu mentalitatea de profit.

Revoluţia noastră începe prin infiltraţiunea acestui nou fel de simţire şi gândire.

Deci prima poruncă revoluţionară este proselitismul.

Proselitismul şi în straturile asuprite şi în cele asupritoare.

Această muncă, de a doborî beneficiile imediate ale omului, este grea.

Unele stări sufleteşti sunt contagioase. Jertfa de sine face excepţie. Ea nu s'a dovedit a fi contagioasă.

Odată îndeplinite, subminarea voinţei însăşi de rezistenţă şi de apărare a clasei conducătoare, sdruncinarea şi clătinarea convingerii sale în însuşirile şi în îndreptăţirea dominaţiei sale, odată obţinută abdicarea, renunţarea sufletească a multora dintre actualii

privilegiaţi lipsiţi de încredere în autoritatea valorilor pe cari le trăesc, vine timpul luării puterii.

Această perioadă preparatorie este necesară mai cu seamă la noi în ţară, unde antagonismul de clase se produce de o parte între o minoritate jidovească unită cu o clasă burgheză venală, în genere căpătuită fără muncă, clasă prevaricatoare, hrăpăreaţă şi ahtiată după îmbuibări, deci vlăguită de simţul legitimităţii dominaţiei sale, şi de altă parte clasa ţărănească, domoală, fatalistă, supusă, blândă şi omenoasă.

Acestea sunt massele care se ciocnesc. Conducătorii şi susţinătorii acestor grupe inamice sunt: Tineretul intelectual de partea ţărănimii, capitaliştii jidovi de partea burgheziei.

Este ştiut: apucăturile destrăbălate, impilarea, exploatarea jidovească, îşi exercită rolul lor de putrefacţie cu preferinţă, în formaţiunea socială burgheză capitalistă şi în colectivismul comunist.

Constatarea aceasta este prielnică pentru multe meditaţii.

A voi să extirpi jidovimea şi a păstra organismul capitalist, este o hotărâre tot atât de absurdă, ca aceea de a curarisi cangrena fără a opera întregul organ infectat.

Anumite centre de infecţie nu germinează decât în anumite temperaturi sociale şi într'un anumit mediu preparat să-i permită înflorirea. Baccili jidoveşti cresc în deosebi în bulionul de cultură burgheză — capitalistă sau comunistă.

Deci stârpind mediul, nimiceşti şi infecţia.

Aşa va creşte în zorile viitorului trupul liber şi falnic, fără tremur — al naţiei române şi Cronica Românilor va aminti, ca de o urâtă ameţire, de corpul rahitic şi de sufletul nostru gârbovit din care se îngrăşa în trecut, vâscul jidovimei şi burgheziei capitaliste.

Aceasta e violenţa legionară pe care o revendicăm.

* * *

Să recapitulăm: revendicăm violenţa, spiritul revoluţionar şi eroismul drept virtuţi constitutive ale inimilor creştine legionare.

Am dovedit care este binecuvântata lor necesitate.

Mai mult; credem că, pe lângă sfinţenie, eroismul este o altă cale de mântuire, o cale dragă lui Dumnezeu, deoarece înlesneşte mântuirea laolaltă în obştii naţionale.

Nu numai atât. Eroismul, în acest ciclu al vremurilor noastre, este singurul mijloc care rămâne deschis neamurilor spre a-şi dobândi mântuirea.

Sfinţenie pentru un neam ar fi o metodă de sinucidere?; ori sinuciderea este un păcat creştin, iar nu salvarea din păcat.

Contra acestor adevăruri se ridică o coaliţie de critici, defăimări şi afurisenii.

*

Ne afurisesc jidanii, complicii şi clientela lor, al căror interes şi meşteşug sunt să asuprească, şi să stoarcă beneficii din vlaga naţiunilor trudite, micşorând vitalitatea sufletească, adormind revolta, anemiind, toropind sentimentele de combativitate ale celor impilaţi.

Pentru acest interes, ei urmaşii lui Iuda Iscariot' răspândesc şi impun creştinilor tălmăcirea lor a Creş-

tinismului. Tălmăcirea care îi lasă pe creştini la cheremul vrăjmaşilor lui Christos.

*

Ne afurisesc toţi umanitariştii, individualiştii şi sensualiştii cari nu ştiu să se despartă de o civilizaţie de plăceri, de profituri egoiste, de confort, de capricii personale şi de desfrâu materialist în care se complac

*

Ne afurisesc împuterniciţii forţelor reacţionare, cei căpătuiţi şi instalaţi în desfătări, cari au născocit imaginea creştinului slăbănog, umilit, îndurând resemnat robie şi batjocoră în această pământeană vale a plângerilor, cedând bunurile lumeşti celor hrăpăreţi şi el, creştinul, mulţumindu-se cu voluptatea suferinţei spre mântuirea sa în viaţa veşnică.

Evident, nu-i convine sinhedrinului stăpânilor, nu convine profitorilor abuzivi ai virtuţilor de îngăduinţă a celor oprimaţi, să dovedim că violenţa şi răzvrătirea sunt creştine, când sunt, cu desinteresare, puse în slujba scopurilor Dumnezeeşti.

Naţiunea întruchipând un scop divin, lupta pentru a păzi pe conaţionalii săi de rele şi prigoniri, este dreaptă şi sfinţită şi constitue un mijloc de mântuire.

Impiedecăm prelungirea şi consolidarea asuprirei executată de cei samavolnici, când arătăm că religia creştină înseamnă deşteptarea celor năcăjiţi şi nevoiaşi, nu numai în viaţa viitoare, dar şi aci pe pământ: prin iubire dar şi *prin putere şi bucurie.*

In Germania Naţional-Socialistă, organizaţiile muncitoreşti „Kraft durch Freude“ au dat pilde minunate.

*

Mai suntem criticaţi şi defăimaţi de toţi discipolii materialismului istoric, marxişti, internaţionalişti, anarhişti, pentrucă suntem naţionalişti.

Am mai scris în „Românismul Nostru“: naţiunea noi o considerăm drept împlinirea unui gând Dumnezeesc.

A existat naţiune înainte să existe naţionalism, cum există fiinţă înainte să fi existat conştiinţă. Conştiinţa vine, nu odată cu naşterea, ci după o îndelungată trăire şi o maturizare crescândă.

Naţiunea este o operă de creaţie lucrată după un model care aparţine lui Dumnezeu. O naţie are un sens în veşnicie, prin faptul că este depozitara unei misiuni, că se conformă unei imagini şi urmează firul unei cugetări zămislită în eternitate.

O naţie, ca un pom, trebuie să dureze şi să se salveze temporal; însă rodind, împlinindu-şi rosturile firii, într'un cuvânt, vocaţia.

Chiar dacă moare, ea se perpetuiază prin creaţia ce o lasă moştenire şi care îi ilustrează numele şi menirea fecundă.

Alminteri, durează ca lemnul veşted, ca obiect uscat, poate util, dar fără menire.

Aci ne aflăm în opoziţie cu câteva şcoli naţionaliste, de exemplu şcoala lui Charles Maurras. Intr'un articol pentru care primeşte felicitări dela Maurras, un publicist francez scrie:

„Mai presus de viaţă, sunt raţiunile de a trăi. Pentru un om, – da. Deoarece individual omul este totdeauna liber de a prefera – renegării, – abjuraţiei – martirajul, şi trebuie să ne închinăm în faţa omului care preferă martirajul.

Dar o naţie este o comunitate de oameni grupată pentru ca, trăind împreună, să fie mai tari şi să profite mai amplu de bunurile pământului şi de cele ale spiritului. Această comunitate trebuie să pună deasupra oricărui considerent salvarea sa temporară".

Nu împărtăşim acest fel de a cugeta.

O naţiune spre a se salva în timp, nu poate preferi, de pildă, o existenţă lesnicioasă, făcând tranzacţie asupra raţiunilor ei de a fi, sacrificând poruncile vocaţiei sale şi părăsind faptele glorioase şi poate chinuitoare prin cari se va mântui.

Pentru oamenii individuali, ca pentru naţii, rămân valabile, în credinţa noastră, cuvintele Mântuitorului. „Ce ar folosi omului (sau naţiei) să câştige lumea dacă şi-ar pierde sufletul".

O naţie are şi ea dreptul să se jertfească pentru credinţa ei. Să-şi simtă însă în inima şi în sângele ei chemarea vocaţiei sale. Să aibă iubirea şi bucuria atribuţiunilor sale în opera Dumnezeească a lumii.

Nu este egoism justificat sau poruncit de raţiune care să poată îndreptăţi o retragere din luptă, o abţinere dela risc, o prudenţă, când o naţie stă în faţa înfăptuirii misiunei sale.

Dar cum nu este îndreptăţit egoismul în retragere, nu este îndreptăţit nici egoismul în violentarea, în forţarea făţarnică a generozităţii destinului.

Nu ne împăcăm cu deviza : „Ascensiunea unei ţări este singura ei morală". Morala unei naţii este să se încordeze spre a avea puterea de a-şi auzii şi de a-şi urma chemarea.

Cum îşi va cunoaşte o naţie menirea?

Şi-o va cunoaşte cinstind pe Dumnezeu, desfăcându-se de tentaţie, rupându-se din determinismul animalic şi ridicându-şi existenţa în afară de puhoiul materiei, care o trage în albia unui profit fără măreţie. Şi încă luând seama de cele ce pot fi învăţate din caznele şi triumfurile istoriei.

Aşa dar sunt naţionalisme raţionaliste. Sunt şi naţionalisme materialiste. Le-aşi numi mai degrabă imperialisme. Acestea sunt naţionalisme perimate, de pildă cele ale veacului trecut. Imperialismul rusesc, imperialismul turcesc, imperialismul englez din secolul al XIX-lea şi cel german practicat de Wilhelm al II-lea.

Sunt şi naţionalisme diavoleşti, cum este cel jidovesc şi în anii din urmă cel pe care îl întrebuinţează şi de care profită Stalin.

Pot deci fi doctrine naţionaliste cari să cadă în păcat. Dar este o greşită şi rău chibzuită exegerare în afirmaţia: „păcatul naţionalismului nu este local, el e în tot locul unde a sfărâmat starea de spirit eucumenică dinaintea săvârşirii lui".

Eucumenicitatea creştină a fost sfărâmată în fiecare inimă şi în întreaga societate creştină de Raţionalismul, Masonismul şi Filosofia Drepturilor Omului pornite la atac în secolul al 18-lea.

Starea de spirit eucumenică era de mult sfârşită, când a apărut *raţiunea politică de stat naţional*, care la rândul ei a precedat uneori cu un secol, apariţia *duhului însăşi nationalist.*

Naţionalismul legionar, după pilda bisericii ortodoxe, poate fi eucumenic şi naţionalist.

Simţirea răspunderii obşteşti a creştinătăţii pentru păstrarea unor culmi de virtuţi civilizatoare, conştiinţa unei unităţi solidare pentru apărarea unor poziţii pe creste de trăire religioasă şi pentru înobilarea morală a omului creştin — acestea nu exclud o credinţă naţionalistă, un gen naţional de a trăi cuvântul Domnului, o concepţie de exemplu româno-legionară, sau anglo-saxonă sau germană a lui Dumnezeu.

Dovadă stă moartea lui Ionel Moţa şi Vasile Marin cari, purtând şi iubind în inima lor o imagină ortodoxă şi legionară a lui Christos, s'au dus în rândurile luptătorilor creştini catolici să-şi dea viaţa pentru biruinţa eucumenicităţii creştine.

Pentru această cauză sfântă nu şi-a simţit vocaţia de a muri nici un, adept al tagmei internaţionaliste creştine şi nici un apologet al internaţionalei umanitariste şi pentru pace.

In această eucumenicitate nu au loc însă decât creştinii cu suflet creştin, nu şi cei atât de numeroşi, sectanţi de tot felul, masoni, adventişti, hebraizanţi şi ateişti camuflaţi, creştini numai prin botez, prin o aparenţă şi o mască sulemenită.

Punctul asupra căruia nu ajungem la un acord cu atâţia adversari cari combat împotriva noastră, nu este propriu zis eucumenicitatea creştină al cărui singur scut, cu merite dovedite, suntem noi naţionaliştii.

Ei, adventiştii, comuniştii, jidanii internaţionalişti, marii capitalişti, masonii şi chiar unii catolici concep îndatoririle omului, în marginile şi pentru profitul unei clase universaliste: Clasa religioasă — catolică sau adventistă, ori clasa proletară ateistă, ori clasa

(singura care are şi unele atribute naţionale) exploatatorilor jidani, sau lojile masonice, etc.

Această concepţie separă transversal naţiile şi omenirea în straturi universale, pentru scopuri abstracte cari plac conducătorilor acestor internaţionale.

Noi legionarii atribuim omului un mandat colectiv pe linia misiunii care este hărăzită naţiei sale de Dumnezeu. Aceasta e slujba lui lumească de care va da socoteală în ceasul judecăţii.

Insetării omului după ideal, noi îi dăm o ţintă binecuvântată: mărirea naţiei. Ei oferă: prosperitatea unei asociaţii internaţionale.

Pentru această împotrivire, merităm vrăjmăşia unită a consorţiului internaţionalist pe care vi l-am denunţat.

Nu pretind că, în acest consorţiu, feluriţii asociaţi au aprobat şi împărtăşesc împreună ţelurile fiecăruia dintre ei; dar afirm că ei formează un front comun, că se ajută unii pe alţii şi pornesc laolaltă la atac împotriva vieţii naţionaliste.

*

Unii critici se mai vaită că naţionalismul vâră ură, vrajbă şi zâzanie între oameni.

Am mai spus că noi nu simţim ura pentru vrăjmaşii noştri. Dar este firesc şi ar fi copilăresc să negăm că o mare şi răsculătoare închinare face să se ivească vrăjmăşii care o împresoară şi că o credinţă este chemată să biruie călcând peste adversităţi.

Oare creştinismul nu a fost asaltat de ura evreilor. Nu a turburat creştinismul armonia, pot zice eucumenicitatea păgânităţii, nu a creiat bariere confesionale

între creştini şi necreştini, nu a împărţit lumea în două tabere ideologice adverse: Creştinătatea şi Păgânătatea.

Nu au fost războaie intolerante, persecuţii şi inchiziţii abuzive în numele creştinismului.

Nu se poate alminteri înstăpâni însăşi o Dumnezeească credinţă într'o lume pământeană. „Grandeur et Servitude" este o formulă a gândirii franceze. Mărire şi supunere; supunere la condiţiile făpturii noastre.

Dacă credinţa în Dumnezeu a fost întovărăşită de atâta vrajbă şi de atâta ură, cu atât mai mult credinţa naţionalistă va avea parte de asemenea încercări.

Vedem însă în zări, un universalism, o eucumenicitate naţionalistă înflorind în respectul demnităţii, a onoarei, a hotarelor şi a geniului fiecărui trup de neam.

Ne vor întreba unii: pentru ce atâta suferinţă şi luptă şi strădanie spre a înstăpâni o nouă credinţă naţionalistă?

Am fi trăit doar liniştiţi şi paşnici fără ea.

Dacă nu erau neamurile, dacă ele nu erau învestite cu un talant şi nu ar fi avut conştiinţa acestui talant, adică spirit naţionalist, ar fi fost poate mai multă iubire între oameni, o bună apropiere, mai puţine diferenţieri, o dreaptă frăţie, solidaritate şi blândeţe. Omenirea ar fi avut o existenţă mai uşoară, mai raţională, mai liberă fără aceste născociri tolerate de divinitate.

Aci vom răspunde cu frumoasele cuvinte ale lui Gheorghe Racoveanu: „dar care iubire de oameni poate ajunge iubirea de oameni a lui Christos Dumnezeu". Sau să o întreacă.

Dumnezeu a înțeles să dea oamenilor, peste îndeletnicirile strâmte și prea desori searbăde ale vieții lor individuale, o funcție cu oportunități de măreție. Aceasta funcție este viața nației. Astfel au fost îndestulate și sufletele mari.

Nu poate fi socotită drept generozitate abdicarea dela această funcție, deoarece o funcție este o datorie.

Ar fi un act de sărăcie, de micșorare și de vulgarizare a făpturii omenești, de a despuia omul din personalitatea sa națională, de întinderea de glorie atribuită activității naționale, de spațiul de creație pus la dispoziția aptitudinilor și culturii naționale.

Familia, Biserica, Nația, Corpurile Naționale, profesionale sau muncitorești, sunt atâtea înavuțiri și ocrotiri a singurătății și a goliciunii omului, atâtea paveze ale sensibilității sale și ale izolării sale neputincioase.

Poate, când va fi să se apropie judecata din urmă și neamurile care vor fi supraviețuit prin vrednicia lor își vor fi slujit slujba lor de neam, atunci, rivalitatea și lupta neamurilor pentru viață să scadă, iar spiritul răsboinic, voința de putere și pofta de dominațiune să se stingă într'o armonie și îmbrățișare obștească a oamenilor pe pământ.

E rău și îndrăzneț să vrem să eșim din istorie și din creația națiunilor și este o fățarnică și vinovată îngâmfare să vrem a înfăptui noi acum, înainte de soroc, ceeace este rânduit să se înplinească pe măsură, după scurgerea veacurilor, după vrerea Lui și potrivit calendarului veșniciei, la timpul vrut de El.

Ar însemna să vrem să impunem *când vrem noi*, dreptatea noastră; să-l maimuţărim pe Dumnezeu; ar fi să-l tragem pe pământ la răspundere:

— Pentru ce ai creat naţii ?.

Nu este bine să ne punem, cu mintea noastră slăbănoagă, cu tălmăcirea noastră a Bibliei — tălmăcirea neputincioasă, deşi preţuită drept infalibilă — cu priceperea noastră intransigentă, deacurmezişul rânduelilor Dumnezeeşti.

*

Mai suntem ponegriţi de toţi cei a căror inimă şi gândire sunt strâmtorate de un gen de mentalitate religioasă foarte răspândită.

Intr'adevăr sunt preoţi mai cu seamă catolici, destul de mulţi, şi unii eclesiastici protestanţi şi anglicani, cari sunt în rătăcirea de a crede că internaţionalismul comunist —, în dorinţa sa de frăţietate proletară universală şi prin chemările de pace pe deasupra graniţelor cari despart omenirea muncitoare — este o credinţă cu care creştinismul se poate împăca; deasemeni creştinismul s'ar împăca cu internaţionalismul jidovesc.

O asemenea mentalitate ocupă astăzi o poziţie de prim rang în conducerea Vaticană.

Aceste manifestări sunt uimitoare.

Catolicismul a avut de suferit răni suficient de dureroase pricinuite de stările de spirit şi de cugetările diabolice ale judaismului şi anexelor sale.

Este o enigmă pasionantă raporturile amicale şi întovărăşirea dintre Biserica catolică, Internaţionalismul Comunisant şi Judaism, în zilele noastre.

Citez pe Charles Maurras:

„Toate puternicile crize moderne au un caracter oriental: biblice prin spiritul lor sau evreeşti prin oamenii lor; în secolul al XVI-lea, Reforma germană, Reforma engleză, Reforma franceză; apoi în secolele al XVIII-lea şi al XIX-lea, cele trei revoluţii din Franţa, de la revoluţia numită „la Terreur" până la revoluţia numită „la Commune"; în fine în secolul al XIX-lea, convulsiunile dela Moscova, dela Budapesta, dela Madrid, toate arată aceiaşi trăsătură mai mult sau mai puţin adâncă, dar fundamentală, toate exprimă, fie un hebraism intelectual, fie fapte săvârşite de evrei în carne şi oase".

Dacă acesta este adevărul, biserica catolică ar avea să se ferească mai cumplit ca oricare alta de hebraismul intelectual.

Totuşi Biserica catolică a încetat de mult de a fi antisemită ca pe vremuri.

O mare parte din protipendada evreească este educată în şcolile confesionale catolice.

Nu este locul aci să lungim aceste observaţii.

Ne întrebăm însă, ce pricinueşte împreunarea monstruoasă dintre catolicism*), internaţionalismul comunizant şi judaism; apropierea pe care nici un cunoscător nu o va nega dacă are însuşirea de a fi cinstit.

Răspundem: 1. Ura lor asociată împotriva neamurilor.
2. Ura împotriva spiritului eroic revoluţionar.

---

*) Prin Catolicism înţeleg normele politice cari inspiră Conducerea actuală a Vaticanului, nici decum simţirea lumei catolice.

Comunismul este o stare infecţioasă a societăţilor, un fel de cancer al lor.*) Diagnosticul poate lesne fi pus, iar remediul a fost descoperit. Boleşniţa aceasta a isbit şi în societăţile antice. *Ea apare când se produc două manifestări morbide caracterizate anume:*

Descompunerea vieţii unei culturi şi decăderea spiritului religios.

Alianţa dintre o seamă de catolici şi lumea comunizantă — alianţă probabil trecătoare, dar totuşi mult dăunătoare, dovedeşte cu prisosinţă că în părţi din biserica catolică precumpănesc interesele administrative şi imperialismul lumesc internaţionalist. Spiritul religios degenerează şi se pierde în umbră.

Drept consecinţă catolicismul nu se împacă cu destinele exclusive ale neamurilor reînviate.

Idealurile şi concepţiile catolice nu permit decât un patriotism controlat şi diriguit de streini, mai bine zis de Vatican, patriotism subordonat unui umanitarism raţionalist administrat de Papă, potrivit intereselor pământene ale internaţionalei catolice.

Cum în drumul ambiţiilor câtorva cercuri din Vatican, stau misiunile eroice ale neamurilor, sunt unii catolici cari iau de braţ pe duşmanii lui Dumnezeu

*) Ultimele cercetări şi experienţe ştiinţifice au demonstrat un fapt care trebuie să ne stimuleze cugetarea.

Cancerul este boala care provoacă desvoltarea celulelor, în fel anarhic şi fără a se disciplina în vre'un tipar de specializare pentru funcţiile utile trupului.

Impiedecând specializarea celulelor în rosturile trebuitoare corpului, medicii au isbândit să obţină un cancer experimental.

Comunizarea omenirii poate fi comparată, în aspectele şi în efectele ei, cu desvoltarea canceroasă a claselor sociale devitalizate, stoarse de virtuţile speciale de sânge şi de suflet cari creează sănătatea şi fecunditatea naţiunilor.

şi îi ajută în îndestularea urei lor şi în săvârşirea ţelurilor lor de ucidere a vieţii neamurilor.

Iar cum vitalitatea, vlaga şi forţa neamurilor se sprijină pe spiritul eroic revoluţionar, aceeaşi coaliţie — a unor grupuri catolice rătăcite şi a maselor evreeşti, comuniste, masone, internaţionaliste şi reacţionare — se opinteşte să ponegrească şi să stingă acest spirit îndrăgostit de moarte.

O mentalitate catolică deformată şi o seamă de confesiuni religioase, în genere anglo-saxone, deopotrivă cu iudaismul au o comportare de adversitate şi de înfricoşare faţă de moarte: atât moartea pentru naţie cât şi moarte activă pentru Christos.

Frenezia, clocotul, incendiul inimei trebuesc înlocuite cu măsura raţională, cu tolerenţa, cumpătarea, cuminţenia şi cântărirea intereselor: bunăoară a celor curat catolice.

Ei ştiu că naţiile se susţin nu atât prin armament cât prin pasiunea de a înfrunta moartea şi plăcerea de a muri.

Nu s'a desluşit încă fără şovăire şi nu s'a precizat fără înconjur, ceeace exprimă substanţa sufletească proprie şi temeinic nouă a generaţiei noastre. Ei bine, această expresie nouă este visul morţii visat de tineretul legionar.

Această atitudine nouă faţă de hotarele vieţii, această viziune nouă a exaltărilor răpitoare în exerciţiul morţii, despart fără punct de trecere, lumea legionară de lumea trecutului.

Inspăimântătoarea groază a morţii cu tot cortegiul ei de poveşti sperietoare, a imprimat pecetea ei

pe sufletul, în existența și creațiile generațiilor vechi, mai multe secole dearândul.

Efectul a fost urât.

Și noi respectăm viața și făptura omului inobilat de credința creștină.

Dar respectul vieții omului, bucuria de a făptui și plăcerea de a lupta pentru o icoană împodobită după închipuirea ta se potrivesc la perfecție, cu dragostea de moarte.

Ce înseamnă pentru noi dragostea de moarte?

Inseamnă iubirea pentru oportunitatea celei mai luminoase jertfe.

Cât de săraci și de neputincioși am fi noi Legionarii, dacă ni s'ar fi închis calea către aceste comori de jertfă!

Moartea este deci plăcerea și prilejul de a se dărui. Fără recompensă.

Un mare Sihastru creștin a lăsat ca inscripție următoarea spovedanie: „Dacă totul s'ar sfârși odată cu moartea – ceeace bineînțeles nu cred – aș fi gata să reîncep jertfa mea, numai pentrucă inima îmi este iubitoare de Christos".

Așa simțim și noi.

Jidanii sunt prea socotiți ca să accepte aceste porniri cari nu dau dobândă, iar unii catolici prea pozitivi ca să nu se teamă și să nu se ferească de șubrezenia zăgazurilor unor inimi nestăpânite de povețele politicei Vaticane.

Pentru aceste pricini, ei vrăjmășesc împreună spiritul eroic revoluționar.

* * *

Astfel iubirea legionară înseamnă mai mult decât a iubi, înseamnă a fi pregătit de moarte.

Convieţuirea aceasta intimă cu moartea, această plăcere a dăruirii în moarte, sorbită cu nesaţ, sculptează, în chip de o domnitoare unicitate, toată figura morală a generaţiei noastre legionare.

Cu această atitudine rezolvim totodată şi cauza libertăţii şi cauza demnităţii omului.

O elită cârmuitoare, chiar dacă s'ar sminti şi s'ar îndeavoli peste noapte, încă nu poate înjosi şi robi o naţie alcătuită din oameni cu un asemenea stil de trăire.

Nu veţi întâlni tineret mai liber ca acesta, mai demn şi mai aspru, care în sârguinţa misiunei sale, nu poate fi încătuşat nici de prosperitate materială şi nici măcar de fericire.

Această simţire de zei este o creaţie legionară.

Naţionalismul legionar a creeat deci virtuţi universale, cari vor încălzi inima şi hotărî faptele mai multor generaţii de oameni.

Insemnătatea prozelitică a credinţei legionare va înfige pe orizonturile lumii renumele „Românimei".

Iată încă o faţă a ecumenicităţii naţionalismului român.

Credincioşii materialismului istoric pretind să convingă că revoluţiile hotărâtoare sunt produse de condiţii materiale.

Nu au dreptate.

Omenirea trăieşte condusă în deosebi de farmecele unor închipuiri. Lumea elenică, botezată de roua unei aivilizaţii primăvăratice, era fermecată de bucuria de c trăi. Lumea romană de dorinţa de putere. Frica

de Dumnezeu, rațiunea, progresul, dorul de libertate, pofta de bogăție au îmboldit la rândul lor omenirea.

Imprejurul acestor icoane trecute ale sufletului omenesc, se adună acum mormane întristătoare de candele stinse.

Două zâne mai tinere ne vrăjesc nouă sufletele: este zâna Jertfei și e zâna Morții.

Adaptându-se o apreciere pe care Charles Maurras o formula despre câțiva marinari cari împotriva valurilor mării învolburate și tăiate de stânci, prin primejdii, pentru alții de neînvins, au săvârșit o operă de salvare a unui echipaj naufragiat — se va putea scrie peste zeci de veacuri, în cartea neperitoare a istoriei, despre fapta legionară:

Mai mult decât vitejia, stăruința în vitejie, mai mult decât mărinimosul avânt, sfânta răbdare de a-l reînnoi, înmărmuresc admirația generațiilor care se succed.

*

Cu inima înbelșugată de aceste scânteetoare comori de gândire și de simțire și-au dăruit viața Ionel Moța și Vasile Marin.

1. Pentru frățietatea creștinilor luptători sub comanda lui Christos Dumnezeu. In armata intolerantă și biruitoare împotriva năvălirii satanice; nu o frățietate pasivă pierdută în îngenunchieri fără risc și în rugăciuni golite de prinosul faptelor.

2. Pentru mântuirea în rândurile obștei naționale.

Acesta este drumul crucii și al luminii pe care Ei l-au străbătut.

Ionel Moța și Vasile Marin nu se simt deplin mântuiți, ei încă nu se odihnesc; îi vor căsni păcatele

noastre, greşelile naţiei româneşti; îi vor canoni abaterile neamului lor de pe linia gloriei şi a destinului său. Ei nu vor intra în veşnica fericire şi în pace decât odată ce vor vedea înaintând pe calea mântuirii, neamul lor românesc.

In acel ceas al învierii, peste o atât de înfiorată pătimire legionară, vor veni însă, în sbor de triumf, multe vrăbii cu croncănit pretenţios şi certificate dubioase.

Ne vor copleşi cu sfaturi, de cari să poată beneficia, şi cu laude, cari ne vor înjunghia mai rău ca atentatele din trecut.

In loc să se căiască şi să se prosterne, vor încerca cu îmbieri neruşinate, să ademenească biruinţa noastră însângerată şi credinţa noastră chinuită.

Violenţa legionară va nimici fără îndurare pe toţi cei cari se vor încumeta să tocmească târguri când naţia se va cuminica în lumina mântuirii.

Septembrie 1937.

Tiparul tipografiei G. A. HAISER / Sibiu

12 lei